

Як приходить весна

Олег Буцень

Зустрілись якось на кущі глоду дві сойки.

Одна каже:

— Ну й холоднеча! Забарилася весна, не йде до нас.

А друга їй:

— Напевно, десь у снігу загрузла, не добереться ніяк.

І справді, розгулялася наостанку зима. То лютим вітром подме, то віхолу напустить — жбурляє пригорщами снігу. То затягне небо густими хмарами — ясному сонечку годі й пробитися. Сутужно птахам, важко в такий час відшукувати їжу.

Перша сойка каже:

— Щоранку сиджу на верхівці дуба, все весну виглядаю.

— І я,— мовить друга,— вже всі очі видивила. Моя сосна вища за твій дуб. Вона і на пагорку стоїть — однак не видно весни.

— І дарма ви там сидите,— почувся нараз тоненький голосок.

Озирнулися пташки, бачать: коло пенька вистромився з-під снігу пролісок. Зелененький, тендітний такий і киває до них білою голівкою:

— Ви краще на землю подивіться!

Глянули сойки на землю, а воно й справді: проліски на снігу то тут, то там видніють.

Ось як непомітно весна підкралася!

Змахнули весело крилами пташки і полетіли в ліс розповісти подружкам цю радісну новину.